

Sygn. akt III CSK 246/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. w A.

przeciwko A. C.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 900 (dziewięćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej powoda jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona - abstrahując od oceny trafności orzeczenia Sądu II instancji niewątpliwie jest ono spójne logicznie i świadczy o dokonaniu jednej z możliwych interpretacji obowiązujących przepisów. Zważyć przy tym trzeba, że brak regulacji normatywnej skutków utraty mocy przez prawomocne orzeczenia, a zatem przyjęcie logicznie spójnej wykładni w tej kwestii nie może zostać uznane za oczywiście nieprawidłowe. Powołanie się z kolei na oczywiste naruszenie art. 192 pkt 3 k.p.c. jest nieporozumieniem - przepis ten dotyczy zbycia przedmiotu sporu w trakcie postępowania sądowego, gdy tymczasem w tej sprawie do zbycia doszło już po wydaniu prawomocnego orzeczenia przez Sąd II instancji, a zatem po zakończeniu postępowania. Istotne zagadnienia prawne dotyczą rozumienia pojęcia dobrej wiary nabywcy nieruchomości w sytuacji nabycia nieruchomości w otwartym terminie do złożenia skargi kasacyjnej, gdy osoba wie, że wyrok, na mocy którego zbywca nieruchomości nabył własność tej nieruchomości, może zostać wzruszony, a w szczególności, czy wymaganie staranności nabywcy może być aż tak daleko idące, żeby musiał czekać na to, czy skarga kasacyjna zostanie wniesiona i jak sprawę rozpatrzy Sąd Najwyższy. Wskazane zagadnienie prawne nie uzasadnia jednak przyjęcia tej skargi do rozpoznania. Jak bowiem trafnie ocenił Sąd Okręgowy, w tym przypadku art. 5 i 6 u.k.w.h. w ogóle nie znajdują zastosowania, a zatem rozstrzyganie o pojęciu dobrej wiary nabywcy nieruchomości jest zbędne. Wyroki sądów powszechnych co do zasady są skuteczne *ex nunc* - do ich skuteczności *ex tunc* muszą być specjalne podstawy prawne. W szczególności za skuteczne *ex tunc* nie mogą zostać uznane wyroki Sadu Najwyższego uchylające wcześniej

wydane wyroki. Choć bowiem znoszą one uchylone wyroki, to nie niwelują różnych skutków prawnych, które na podstawie tych wyroków zdążyły się ziścić. Jest to konsekwencją uznania orzeczenia sądu II instancji za prawomocne i nadania skardze kasacyjnej charakteru nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Nieaktualne jest zatem powołane w skardze orzeczenie I CKN 1014/00, które nie dość, że nie dotyczy postępowania kasacyjnego w ogóle, to jeszcze zostało wydane wówczas, gdy kasacja była zwykłym środkiem zaskarżenia, a zatem do czasu jej wniesienia zaskarżone orzeczenie nie było prawomocne.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]